

Arrest

nr. 309 180 van 2 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 januari 2022, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 26 juli 2023.

1.3. Op 19 september 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren in Afghanistan op 11 Jaddi 1381 (01/01/2003) in de provincie Nangarhar, in het district Shirzad, te Pakhdaro. U leefde hier bijna heel uw leven. U verhuisde kortstondig voor drie à vijf maanden naar Anhor Bagh in Nangarhar wegens het geweld in uw dorp. Dit ongeveer zeven à acht maanden voor uw vertrek. Nadien keerde u terug naar Pakhdaro tot aan uw vertrek. Sinds uw twaalf jaar verkochten u en uw vader medicijnen voor dieren, bomen en de agricultuur. Daarnaast deed u zelf aan landbouw.

U verklaarde een relatie te hebben met een meisje L. (...), de dochter van een Talib. Jullie hadden gedurende ongeveer twee jaar lang een geheime relatie. Ze kwam soms bij uw thuis en daarnaast spraken jullie af in de velden. De tijd passeerde en jullie hadden seks. Ongeveer drie à vier maanden later had ze pijn en moest ze naar het ziekenhuis. Uw paternale oom bracht haar naar het ziekenhuis. U hoorde schoten gelost worden terwijl u cricket speelde, al dacht u dat dit gewoon het geweld was. Echter belde uw moeder u om te zeggen dat L. (...) was doodgeschoten door haar vader. Haar vader kwam nadien bij jullie een huiszoeking doen.

Uw moeder zei u dat u moest vertrekken. Uw vader nam u mee naar de stad. In de late namiddag ging u terug naar het dorp, bij uw maternale oom. U besloot zich aan te sluiten bij de Mahali. U was voor 20 à 30 dagen bij hen aangesloten. De situatie werd erger. Een vriend van u werd gedood en uw vader vertelde dat u moest vertrekken. Tijdens een gevecht aan de qala waar u was tewerkgesteld, rende u weg naar uw vriend, tevens de operationele commandant. In de ochtend kwam uw vader u ophalen zodat u Afghanistan kon verlaten.

U reisde Afghanistan uit ongeveer een maand voor de machtsovername, i.c. rond juli 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 5 januari 2022 aan in België en verzocht diezelfde dag om internationale bescherming.

Na uw vertrek werd uw familie nog lastiggevallen door de Taliban. Ze ontvingen dreigbrieven en uw vader werd één keer gevangengenomen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw kaart van de Mahali politie en foto's in verband met uw werk, uw regio en uw collega's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijke onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de Taliban omdat u een verboden liefdesrelatie had met de dochter van een talib. U sloot zich vervolgens ook aan bij de Mahali politie.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 5 januari 2022 dat u geboren bent op 3 maart 2005 en aldus nog minderjarig was op dat moment (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, dienst Voogdij, dd. 09/02/2022 in administratief dossier). Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger lag dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 februari 2022 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit wil zeggen dat u op dat moment ouder was dan 18 jaar.

De vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid. Er kan immers in alle redelijkheid van u, die beweert omwille van een vrees voor uw leven uw land van herkomst te hebben verlaten, verwacht worden dat u ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar u internationale bescherming vraagt, duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande uw persoon. Dat u bij de DVZ nadien aanhaalde dat u loog aangaande uw leeftijd omdat anderen u zeiden dit te doen, kan hier geen ander licht op werpen (DVZ-verklaring, p. 6, vraag 4).

De kopie van uw taskara die u voorlegde, kan, mede in het licht van wat hierboven werd opgemerkt, logischerwijs niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit worden aangenomen. Kan hier bovendien nog volgende worden aan toegevoegd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw taskara in Afghanistan ligt (Minfiche DVZ, p. 4 en DVZ-verklaring, p. 11). Op het CGVS verklaarde u dat uw kopie in Bosnië werd afgenomen, maar dat u nu via uw mobiele telefoon een nieuwe kopie verkreeg waardoor u in staat bent deze voor te leggen (CGVS, p. 4). Dat u dan niet eerder een kopie bezorgde aan de Belgische

asielinstanties, maar pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is opmerkelijk. Er mag immers verwacht worden dat u zo snel mogelijk de nodige documentatie betreffende uw persoonsgegevens bezorgd. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Zie administratief dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Voorst kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw verboden relatie met L. (...), de dochter van een talib. Zo bent u niet in staat concreet te vertellen over hoe jullie ontmoeting verliep, maar stelde u louter dat ze naar uw huis kwam. U gevraagd hoe u haar dan leerde kennen, stelde u dat jullie elkaar kenden van in het dorp en dat u zich niet herinnert hoe u haar heeft leren kennen (CGVS, p. 15).

Gevraagd naar hoe u haar beter leerde kennen en hoe de relatie ontstond vanuit het loutere feit dorpsgenoten te zijn, verklaarde u dat ze naar de velden kwam en dat jullie seks hadden (CGVS, p. 15). Opnieuw doet dit ten eerste verbazen gelet op de Afghaanse context en uw verklaringen dat haar vader een talib was én dat u bovendien in een gebied woonde waar u zelfs niet naar een meisje mag kijken (CGVS, p. 15).

Verder kan u niet zeggen wanneer u haar dan echt heeft leren kennen en komt u steeds opnieuw terug op het feit dat jullie elkaar in de velden ontmoetten en dat jullie seks hadden (CGVS, p. 16). Opnieuw gevraagd naar hoe de relatie zich (verder) ontwikkelde verklaarde u dat ze u vroeg een bangle – armband - voor haar mee te nemen (CGVS, p. 15). Dit strookt echter niet met uw latere verklaring waarbij u aanhaalde dat ze u uitdrukkelijk vroeg niets van kleren of ringen mee te brengen. Dit om te voorkomen dat haar familie op de hoogte zou geraken van jullie contact (CGVS, p. 17).

Het is verder weinig ernstig dat zij, gezien ze de dochter van een talib was, waarbij verondersteld kan worden dat zij thuis wel degelijk in een conservatieve omgeving onder controle gehouden zou worden, in het openbaar in de velden met u afsprak en dat jullie er seks zouden gehad hebben. U verklaarde immers zelf dat L. (...) nog niet eens een eigen gsm had omdat haar vader zeer gruwelijk was (CGVS, p. 15). Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande jullie afspraken in het openbaar in de velden én het feit dat jullie er seks hadden eens zo onaannemelijk gelet op de Taliban-aanwezigheid in jullie dorp (CGVS, p. 9).

Gevraagd wat u leuk aan haar vond komt u niet verder dan algemeen te stellen dat u haar ogen, haar en lichaam mooi vond (CGVS p. 16). U nog gevraagd haar persoonlijkheid en karakter te beschrijven, kwam u dan weer niet verder dan op te merken dat ze een heel lief persoon was en iedereen groette (CGVS p. 18). In het licht van uw verdere verklaringen dat jullie samen jullie leven wilden leiden – waaruit kan worden afgeleid dat het jullie menens was – én jullie gedurende twee jaar lang een relatie zouden gehad hebben (zie supra) kan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u op een meer doorleefde en typerende manier over uw (beweerde) vriendin zou kunnen vertellen.

De waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde relatie met L. (...) wordt verder bijkomend onderuit gehaald gezien volgende bevindingen. Ondanks uw bewering dat jullie twee jaar lang een relatie hadden, blijken jullie geen concrete plannen te hebben gehad jullie relatie te officialiseren. U gevraagd naar de toekomstplannen, haalde u enkel vaagweg aan dat jullie met elkaar wilden huwen (CGVS p. 18). U gevraagd hierover te vertellen, blijkt uit niets dat jullie hiertoe stappen zetten of zelfs een plan hadden. Evenmin blijkt u uw intenties ook kenbaar te hebben gemaakt aan uw noch haar familie. Het is weinig ernstig dat u, indien u haar werkelijk zou hebben willen huwen, gewoon twee jaar lang een geheime seksuele relatie zou gehad hebben en hierover nooit, minstens met uw familie, zou hebben gepraat. U verklaarde dienaangaande: "Tijd passeerde en we hadden seks. Ik kon daar niet over praten met mijn familie. Haar vader vond mij niet leuk en mijn vader vond haar vader niet leuk. Ik was altijd mijn baard aan het scheren en dat vond hij niet leuk.". U kon uw intenties niet duidelijk maken aan uw familie omdat uw vader haar vader niet leuk vond (CGVS p. 18 en 20). Hiermee rekening houdende kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u nét wel samen met L. (...) zou nagedacht hebben over een manier waarop jullie toch jullie relatie zouden hebben kunnen officialiseren en/of een manier zouden gezocht hebben hoe jullie toch zouden kunnen samen zijn. Bovendien sprak u zichzelf even later dan weer tegen daar waar u aanhaalde dat haar vader haar aan u zou 'geven' omdat hij hield van veel geld (CGVS p. 20).

Voorts kan u ook niet concretiseren hoe het bekend is geworden dat u degene was die een relatie met L. (...) zou hebben gehad waardoor uw problemen zouden begonnen zijn. De relatie was immers geheim. U hiernaar gevraagd maakte u de loutere bewering dat haar vader haar misschien martelde, waardoor ze uw naam vermeldde (CGVS, p. 20). Volgens uw laatste versie van de feiten was het nochtans uw paternale oom die L. (...) naar het ziekenhuis bracht (CGVS p. 19 en zie infra). Dat u dan geen duidelijkheid hieromtrent kan geven – u had immers de mogelijkheid u bij uw oom te informeren – is niet ernstig.

Tot slot kon u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen waaruit het bestaan van L. (...) dan wel uw relatie met haar zou kunnen blijken. U verklaarde dat u foto's van haar had, onder andere op uw facebook, maar u legt deze niet voor. U stelde dat uw facebook geblokkeerd is en dat u er niet op kan (CGVS p. 4). Dit is niet ernstig. U legde immers wel andere documenten voor. Deze had u ook op uw facebook maar u stuurde deze voor uw vertrek uit het land door naar een vriend. Deze vriend zond deze stukken dan later opnieuw naar u door (CGVS p. 4). Wat deze stukken betreft, verklaarde u overigens

uitdrukkelijk dat u deze naar uw vriend doorstuurde juist omdat u van plan was het land te verlaten (CGVS p. 4). Dat u dan niet ook deze foto's van L. (...), die nét uw relatie met haar – de kern van uw relaas - zou kunnen staven, houdt geen steek.

Voorgaande bevindingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Vervolgens merkte het CGVS nog enkele markante incoherenties op waardoor uw waarachtigheid verder wordt uitgehoud. Ten eerste verklaarde u ook af en toe naar haar huis te gaan om haar te bezoeken (CGVS, p. 16). Dit komt nergens in uw verdere verklaringen terug. U komt enkel terug op haar bezoek bij u thuis en jullie ontmoetingen in de velden (CGVS p. 15 en 16). Mede in het licht van uw eerdere verklaringen waar u stelde dat u in een regio woonde waar het zelfs verboden was naar een meisje te kijken, mag het duidelijk zijn dat hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen dat u bij haar thuis langsging. Ook uw bewering dat zij bij u thuis kwam om uw moeder te helpen (CGVS p. 16), snijdt dan ook weer geen hout in het licht van uw overige beweringen dat u en haar vader elkaar totaal niet mochten (zie supra). Ten tweede zou u niet geweten hebben wie in uw omgeving was aangesloten bij de Taliban, doch verklaarde u nadien dat de vader van uw beweerde vriendin een talib is (CGVS, p. 10 en 15). Dat u, wanneer u algemene vragen worden gesteld rond de veiligheidssituatie in uw dorp, enerzijds aanhaalde niet te weten wie bij de Taliban aangesloten was maar dan vervolgens, wanneer u uw persoonlijk asielrelaas uiteenzet, opwerpt dat de vader van uw (beweerde) vriendin – woonachtig in uw dorp – aangesloten was bij de Taliban, is ook wel heel opmerkelijk. Ten derde bent u niet in staat met duidelijkheid, noch zekerheid te vermelden wie L. (...) naar het ziekenhuis bracht. Eerst verklaarde u dat dit haar vader zou zijn (CGVS, p. 7). Nadien beweerde u dat haar moeder haar wegbracht (CGVS, p. 11) en later zou het mogelijks zelfs uw paternale oom geweest zijn die haar naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p. 19). Ook dit doet duidelijk de wenkbrauwen fronsen.

Gelet op al bovenstaande vaststellingen heeft u het CGVS niet weten te overtuigen over het bestaan van deze relatie.

Dat u vervolgens problemen zou zijn beginnen krijgen met de familie van L. (...) kan dan logischerwijs ook niet worden aangenomen. Aangezien u verder verklaarde u omwille van deze verboden liefdesrelatie en de problemen die zich omwille hiervan zouden hebben ontwikkeld, te hebben aangesloten bij de lokale politie, maar gezien geen geloof wordt gehecht aan bovenstaande gebeurtenissen, kan bijgevolg ook aan uw beweerde aansluiting bij de politie totaal geen geloof worden gehecht. Dit wordt eveneens bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo blijkt u voor de DVZ nimmer enige melding te hebben gemaakt van u beweerde aansluiting bij de lokale politie (zie vragenlijst CGVS, zie interview DVZ vraag 12 en zie Minderjarigheidsfiche). Nochtans zou dit zich kort voor uw vertrek hebben voorgedaan waardoor in alle ernst kan verondersteld worden dat u dit wel degelijk zou hebben vermeld. U werd nochtans aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u op de DVZ in de mogelijkheid was om alle redenen waarom u uw land van herkomst had verlaten uiteen te zetten. U antwoordde bevestigend (CGVS, p. 3). Dat u naliet dit op enig moment bij de DVZ te vermelden, zet de geloofwaardigheid van uw aansluiting bij de Mahali dan ook duidelijk op de helling. U gevraagd waarom u dit niet eerder verklaarde, stelde u dat u er niets over zei omdat u toen nog geen documenten had. Dit is echter geen afdoende verklaring, gelet op het feit dat u ook inzake uw vermeende liefdesrelatie met L. (...) geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs wist voor te leggen, dit tot op heden (zie supra). Het is overigens opmerkelijk te moeten vaststellen dat u in het kader van uw registratie als minderjarige bij de DVZ bovendien een compleet ander verhaal liet optekenen dan wat u later voor de DVZ en het CGVS aanhaalde. Daar klonk het immers dat u Afghanistan verliet omwille van het werk van uw oom en een grondconflict. Nergens kwam uw beweerde relatie met L. (...) en daaruit voortvloeiende problemen met haar (Taliban)familie aan bod (zie Minderjarigheidsfiche).

Dat u ter staving van uw relaas een kopie van uw kaart van de Mahali politie en foto's in verband met uw werk, uw regio en uw collega's neerlegde, kan hier op geen ander licht werpen.

Los van het feit dat deze stukken niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, moet voorts worden opgemerkt dat aan een kopie hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend temeer daar de authenticiteit van dergelijk stuk niet kan worden nagegaan. Bovendien kan hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat alle Afghaanse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde bijgevolg hoe dan ook quasi nihil is (zie supra). De door u neerlegde foto's zeggen niets over de werkelijke omstandigheden waarin deze foto's gemaakt zouden zijn. Foto's kunnen ook makkelijk in scène gezet worden. Waar en wanneer deze foto's werden gemaakt, wie de overige afgebeelde personen zijn en wat jullie eventuele link is, kan ook niet uit de foto's worden afgeleid. Evenmin spreken de foto's zich uit over de werkzaamheden die jullie zouden hebben gehad. De foto van een aantal wapens kan logischerwijs ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande.

Gezien al bovenstaande kan dan ook totaal geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan in Afghanistan, aangezien uw vermeende problemen voor uw vertrek hiervan de concrete aanleiding zouden zijn.

Tot slot verklaarde u nog dat uw ouders nu niet meer tegen u spreken. Andere verzoekers in het opvangcentrum waar u verblijft – er verblijven veel mensen uit uw dorp – hebben uw familie ingelicht dat u alcohol drinkt en drugs neemt (CGVS p. 8). U verbleef voordien in een ander centrum maar verhuisde dan naar uw huidige opvangcentrum (CGVS p. 13). Uw familie reageert niet meer op uw berichten sinds anderen

hen informeerden dat u uw religie heeft verlaten (CGVS p. 13). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, dit zowel wat betreft uw middelengebruik alsook 'verstoting' door uw familie, moet voorts worden opgemerkt dat het wel mag verbazen dat u hiervan geen enkele melding heeft gemaakt bij de DVZ. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat u reeds op 14/4/2022 werd overgeplaatst naar het opvangcentrum te Houthalen-Helchteren (zie informatie in uw administratief dossier). U werd pas op 4/11/2022 geïnterviewd bij de DVZ. Mede gelet op het feit dat u nog verklaarde dat u een laatste keer contact had met uw familie voor u naar uw huidig opvangcentrum ging (CGVS p. 12), zou u aldus op het moment dat u bij de DVZ werd geïnterviewd al een 7-tal maanden niet meer met uw familie gesproken hebben. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u dan al zou geweten hebben dat andere inwoners uw familie inlichtten van uw (beweerde) alcohol-en drugsgebruik. Dat u dan geen melding maakte hiervan noch van het feit dat u omwille hiervan door uw familie nu wordt genegeerd is dan ook niet ernstig. Bovendien kan aan uw beweerde 'verstoting' door uw familie sowieso geen geloof worden gehecht daar waar u verder dan nog verklaarde dat uw vader u wel eens een bericht stuurde – dit tussen de 2 à 6 maanden geleden (CGVS p. 12), wat dan ergens zou te situeren zijn tussen februari / mei 2023 - om te vragen hoe het met u gaat. Het mag duidelijk dat het weinig ernstig is dat uw vader u enerzijds zou verstoten maar zich dan anderzijds nog om uw welzijn zou bekommeren. Bovendien is het ook geenszins ernstig dat u zich niet eens precies zou kunnen herinneren wanneer uw vader u nog eens zou gestuurd hebben indien u daadwerkelijk al voor / sinds uw verhuis naar Houthalen-Helchteren in april 2022 geen contact meer met hen zou gehad hebben en zij niet meer op uw berichten zouden reageren. Er kan daarentegen in alle redelijkheid verondersteld worden dat u *nét* wel nog precies zou weten wanneer u voor het eerste in maanden opnieuw een teken van leven zou gekregen hebben van uw familie indien uw relaas hier de waarheid betreft. Bovendien mag het wel ten zeerste verbazen dat uw familie zonder meer zou geloven dat u hier alcohol en drugs neemt van zodra ze hier door anderen werden van ingelicht en niet eens de moeite zouden nemen u hieromtrent te contacteren en / of u hiermee te confronteren. Waarom anderen uw ouders hiervan zouden inlichten – dat de andere inwoners in het opvangcentrum bovendien ook allen het whatsapp-nummer van uw vader in hun bezit hebben is ook wel heel opmerkelijk (CGVS p. 13) – kan u bovendien ook totaal niet verduidelijken (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat al het bovenstaande reeds ongeloofwaardig is bevonden, waarbij uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang komt, kan ook deze blote bewering niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient nog gewezen te worden op uw houding tijdens uw onderhoud op het CGVS, die alles behalve getuigde van het bestaan van een nood aan internationale bescherming noch enige interesse in uw procedure om internationale bescherming. Tijdens het onderhoud, wanneer u werd gevraagd naar het laatste contact met u familie, haalde u plots zonder meer verwijtend uit naar de protection officer. U maakte haar het verwijt dat zij u 'vier uur vasthoudt, dat u niets gegeten of gedronken heeft en dat u plannen had om 's avonds met het opvangcentrum naar een feestje in Antwerpen te gaan'. U vervolgde nog de protection officer zich tijdens het onderhoud toch alleen maar zou herhalen en u dacht dat het 'hier op twintig minuten zou afgelopen zijn'. U vindt een onderhoud van vier uur lang en gaf aan dat u drie uur zou blijven en daarna zou vertrekken. Uw gezondheid en uw leven zijn belangrijker dan het interview, u had honger. Kan hier worden opgemerkt dat dit toch een eigenaardige opmerking is voor iemand die nochtans net omwille van een vrees voor zijn leven beweerde een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U uiteindelijk gevraagd of u nog bereid was om verder te gaan, merkte u op 'Ik heb geen keuze'. U wist niet dat het interview op het CGVS zo lang zou duren, u praat hier met niemand over, en als u het geweten had dan had u eten meegenomen (CGVS p. 12 en 13). Het mag duidelijk zijn dat dit alles, ook het feit dat u zich blijkbaar niet informeerde over het onderhoud wat u te wachten te stond en hoe dit alles zou verlopen, verder de nodige vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde nood aan internationale bescherming. Dat de 'lange' duur van het onderhoud, uw hongergevoel en uw eventuele onvermogen aanwezig te zijn op een gepland feestje duidelijk lijken te primeren, spreekt boekdelen. Uw houding strookt allesbehalve met uw beweerde vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de

machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Geneve dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan waar hij vreest het slachtoffer te worden van représailles vanwege de familie van L. (...) omdat deze vernomen had dat L. (...) en verzoeker een geheime liefdesrelatie hadden waarbij L. (...) zwanger was geworden.

L. (...)’s vader is een Talib en had L. (...) doodgeschoten nadat aan het licht was gekomen dat zij zwanger was.

Verzoeker vermoedt dat L. (...) onder foltering haar geheime relatie met verzoeker had opgebiecht.

(CGVS blz. 20: (...))

Direct na de moord op L. (...) had verzoeker zich voor zijn eigen veiligheid aangesloten bij de lokale politie.

Verzoeker was een maand werkzaam bij de lokale politie toen de algemene veiligheidssituatie verergerde.

Kort voor de machtsovername door de Taliban vluchtte verzoeker uit het land.

Bij een terugkeer vreest verzoeker het slachtoffer van eerwraak te zullen worden.

Verzoeker vreest dat hij tegen wraakacties vanwege de vader van L. (...), die zelf Talib is, niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten.

Sinds de machtsovername in Afghanistan door de Taliban in de zomer van 2021, en deze laatste sindsdien als enigen de Afghaanse autoriteiten uitmaken, is het voor verzoeker evident dat hij tegen wraakacties vanwege een Talib aanhanger niet meer zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van enige andere autoriteit in het land.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

(CGVS blz. 15: (...))

(CGVS blz. 19-20: (...))

Voor zijn eigen veiligheid had verzoeker zich bij de lokale politie, ze zgn. Mahali, aangesloten.

(CGVS blz. 15: (...))

Toen verzoeker getuige was hoe zijn eigen vrienden het leven lieten in gewapende confrontaties met de Taliban, besloot hij om het land te verlaten.

(CGVS blz. 9: (...))

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld en meent dat er aan verzoekers problemen, en met name aan zijn vrees voor vervolgingen door de familie van L. (...) omwille van hun geheime liefdesrelatie, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn Problemen ten onrechte worden miskend.

Verzoekers problemen van vervolgingen en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

Vooreerst duidt het CGVS het verzoeker ten onrechte ten kwade dat hij bij zijn aankomst in België verteld had dat hij nog minderjarig was.

Meteen nadat verzoeker geconfronteerd was met het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek, bekende verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij inderdaad meerderjarig was. Uit vrees dat hij anders zou worden gerepatrieerd naar een ander EU-land (waar hij negatieve ervaringen heeft gehad) had verzoeker meteen na zijn aankomst in België, en na het foute advies van landgenoten te hebben gevolgd, verteld dat hij minderjarig was.

(DVS blz. 6 - punt 4: (...))

(CGVS Blz. 20: (...))

Het CGVS heeft ten onrechte dit gegeven (mb de foute leeftijd n.a.v. zijn registratie direct na aankomst in België) aangewend om ook de geloofwaardigheid van al de rest van verzoekers verklaringen in vraag te stellen.

Verzoeker wenst met klem te benadrukken dat hij eerlijk is geweest t.a.v. het CGVS zowel aangaande zijn identiteit als zijn asielrelaas.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Het CGVS verwijt verzoeker vage verklaringen te hebben afgelegd en besluit hieruit dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeker een geheime liefdesrelatie met L. (...) heeft gehad.

Het CGVS hield ten onrechte geen rekening met de eigen persoonlijkheid van verzoeker.

Uit verzoekers gehoor op het CGVS dd. 26 juli 2023, was gebleken dat hij een 'man van weinig woorden' is.

Verzoeker is niet de persoon die het hart op de tong heeft; integendeel, hij heeft moeite om zijn gedachten, laat staan zijn gevoelens, te uiten.

Deels is dit zijn karakter, maar deels heeft dit ook te maken met het feit dat verzoeker dit nooit aangeleerd heeft gekregen in de Afghaanse traditionele mannencultuur waarin hij is opgegroeid.

Dit verklaart waarom hij op schijnbaar eenvoudige vragen (van de PO) vaak een eerder oppervlakkig antwoord lijkt te hebben gegeven.

Ondanks aandringen van de PO om meer details te geven over zijn liefdesrelatie met L. (...), leken verzoekers antwoorden eerder lichtzinnig, vaag, zonder diepgang en weinig doorleefd over te komen.

Echter, gelet op verzoekers persoonlijkheid (weinig spraakzaam) en in het licht van verzoekers mentale moeilijkheden ingevolge de vele negatieve ervaringen in zijn leven, had het CGVS dit alles niet als een vrijgeleide mogen aanwenden om verzoekers liefdesrelatie met L. (...) op zichzelf in twijfel te trekken.

Verzoekers liefdesrelatie met L. (...) heeft een dramatische afloop gekend.

Verzoeker vreest om hetzelfde lot te zullen ondergaan als L. (...).

L. (...) woonde in hetzelfde dorp als verzoeker, op amper 100 meter van verzoekers woning.

(CGVS blz. 16: (...))

(CGVS blz. 19: (...))

De beide families kenden elkaar jarenlang.

Verzoekers vader was gekend als iemand die zich bezighield met agricultuur en iemand die een dierenverzorger was.

L. (...)’s vader is een Talib. L. (...)’s vader had niet meteen een hoge dunk van verzoeker omdat verzoeker zijn baard niet liet groeien.

(CGVS blz. 16: (...))

(CGVS blz. 18 (...))

Verzoekers vader had op zijn beurt niet meteen de grootste bewondering voor L. (...)’s vader.

Dit alles was evenwel geen beletsel dat de beide families in vrede naast elkaar leefden.

Dit verklaart waarom L. (...) regelmatig over de vloer kon komen bij verzoeker thuis om verzoekers moeder een handje te komen helpen.

Dit verklaart ook waarom L. (...) naar de nabijgelegen velden kon gaan zonder meteen de argwaan van haar vader te trekken.

In deze omstandigheden heeft de liefdesrelatie tussen verzoeker en L. (...) twee jaar lang kunnen standhouden zonder dat zij de aandacht van de omgeving hebben getrokken.

Verzoeker was van plan om een huwelijksaanzoek te doen bij L. (...)’s familie maar meende dat de tijd vooralsnog niet rijp was om reden dat hij door L. (...)’s vader beschouwd werd als een kind omdat hij zijn baard niet liet groeien.

Verzoeker en L. (...) verkeerden in de ijdele hoop dat L. (...)’s vader, ondanks de gestrengheid waarmee hij de stamtradities opvolgde, mettertijd wel zou bijdraaien en zijn beeld over verzoeker in positieve zin zou wijzigen; reden waarom verzoeker dacht dat hij in de toekomst op een geschikter tijdstip dit huwelijksaanzoek wel zou kunnen doen.

Dit verklaart waarom verzoeker en L. (...) bleven volharden en hun geheime relatie twee jaar lang in stand hielden.

Verzoeker betreurt het dat het CGVS in dit dossier blijk geeft van een gebrek aan inlevingsvermogen.

L. (...)’s zwangerschap heeft uiteindelijk de plannen van verzoeker en L. (...) helemaal gedwarsboemd.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Indien de PO vond dat de antwoorden van verzoeker niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, dan had niets de PO belet om aan verzoeker extra vragen te stellen, hetgeen in casu ten onrechte niet, minstens te weinig, is gebeurd.

Het CGVS trekt dan ook ten onrechte conclusies in het nadeel van verzoeker als zouden verzoekers verklaringen onaannemelijk zijn geweest.

Volgens verzoeker heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen; minstens werden zijn verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn beide onderhouden, bij de DVZ dd. 4 november 2022 en deze op het CGVS dd. 26 juli 2023 anderzijds, en die wél aannemelijk en eensluidend waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Alleszins worden de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouden wel wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief te werk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tenslotte is het CGVS tekortgekomen aan zijn samenwerkingsplicht.

Verzoeker legde enkele documenten neer: een kopie van zijn taskara, een kopie van zijn kaart van de Mahali politie en foto’s betreffende zijn werk waarop verzoeker te zien is terwijl hij een wapen vasthoudt.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde documenten al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas.

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

De door verzoeker voorgelegde documenten, waren wel degelijk overtuigend genoeg.

De voorgelegde documenten vormden minstens een begin van bewijs, dat in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

De motivering in de bestreden beslissing is geenszins afdoende.

Het is duidelijk dat het CGVS ten onrechte de door verzoeker bijgebrachte stukken geringschat heeft.

De vrees van verzoeker om in Afghanistan opnieuw bedreigd te worden en -misschien zelfs nog érg(er)-gedood te worden- is dan ook wel degelijk gegrond.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de familie van L. (...), wel degelijk eerlijk waren.

Het CGVS heeft tenslotte ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen.

Na de bedreigingen door de Taliban, verkeerden verzoeker en zijn familie in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België nam meerdere maanden in beslag; kende vele hindernissen en was een grote beproeving geweest voor verzoeker.

Verzoeker had verschillende landen doorkruist alvorens in België aan te komen.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

De traumatische ervaringen die verzoeker heeft doorgemaakt, konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Uit verzoekers onderhoud is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Tegelijk vreest verzoeker dat hij bij een terugkeer door de huidige machthebbers als een verwesterde misdadiger zal worden aanzien voor het loutere feit dat hij naar een niet-moslim land is gegaan om er een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker is formeel dat hij, binnen zijn mogelijkheden, wel degelijk naar best vermogen zijn medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten.

Hij verontschuldigt zich nogmaals voor zijn uithaal naar de PO tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 26 juli 2023.

Omdat verzoeker die dag niets had gegeten, kreeg hij tijdens het interview een hongerklop hetgeen voor irritatie en stress in verzoekers hoofde zorgde; en wat maakte dat verzoeker zich een tijdlang niet meer kon concentreren op zijn interview.

Verzoeker kwam meteen tot rust nadat hij een banaan en een koek had kunnen eten die hij van de tolk had gekregen.

(CGVS blz. 12 & 13 : (...))

(CGVS blz. 19: (...))

Verzoeker reikte, naar best vermogen, alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

De door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Indien de PO vond dat de antwoorden van verzoeker niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, dan had niets de PO belet om aan verzoeker extra vragen te stellen, hetgeen in casu ten onrechte niet, minstens te weinig, is gebeurd.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 b) :foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus afte wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De Navo troepen hebben het land verlaten, doch de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan blijft nog steeds volatiel.

Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn herkomstregio in Shirzad na een langdurige afwezigheid in het buitenland, zal hij een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Verzoeker vreest dat hij als verwesterd en als een ongelovige zal gepercipieerd worden.

Dit gegeven op zich maakt het dal verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat de lokale gemeenschap terugkeerders percipiëren als zijnde personen die waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Om diezelfde reden zal er voor verzoeker geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 19 September 2023 te worden vernietigd."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 april 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan een foto van verzoeker met een kalashnikov geweer, die wordt bijgevoegd. Verzoeker stelt dat hij met deze foto wenst aan te tonen dat hij voor zijn vlucht uit Afghanistan gewerkt had bij de lokale politie.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer represailles door de familie van L. omdat hij een geheime relatie en seks had met L., de dochter van een talib, die door haar vader vermoord werd nadat ze naar het ziekenhuis ging met buikpijn. Hij vreest tevens vervolging door de taliban omdat hij zich voor zijn vertrek twintig tot dertig dagen aansloot bij de Mahali.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden alsook enkele markante incoherenties ervoor zorgen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees baseert, waarbij vooreerst dient vastgesteld te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarige leeftijd, nu uit het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen is gebleken dat hij op 9 februari 2022 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar, en dat de vaststelling dat hij leugenachtige verklaringen aflegde aangaande zijn leeftijd reeds een negatieve indicatie inhoudt voor zijn gehele geloofwaardigheid, dat immers in alle redelijkheid van verzoeker, die beweert omwille van een vrees voor zijn leven zijn land van herkomst te hebben verlaten, verwacht kan worden dat hij ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar hij internationale bescherming vraagt, duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande zijn persoon.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers relatie met L., de problemen die daaruit voortvloeien en verzoekers daaropvolgende aansluiting bij de Mahali omdat:

“Voorst kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw verboden relatie met L. (...), de dochter van een talib. Zo bent u niet in staat concreet te vertellen over hoe jullie ontmoeting verliep, maar stelde u louter dat ze naar uw huis kwam. U gevraagd hoe u haar dan leerde kennen, stelde u dat jullie elkaar kenden van in het dorp en dat u zich niet herinnert hoe u haar heeft leren kennen (CGVS, p. 15).

Gevraagd naar hoe u haar beter leerde kennen en hoe de relatie ontstond vanuit het loutere feit dorpsgenoten te zijn, verklaarde u dat ze naar de velden kwam en dat jullie seks hadden (CGVS, p. 15). Opnieuw doet dit ten eerste verbazen gelet op de Afghaanse context en uw verklaringen dat haar vader een talib was én dat u bovendien in een gebied woonde waar u zelfs niet naar een meisje mag kijken (CGVS, p. 15).

Verder kan u niet zeggen wanneer u haar dan echt heeft leren kennen en komt u steeds opnieuw terug op het feit dat jullie elkaar in de velden ontmoetten en dat jullie seks hadden (CGVS, p. 16). Opnieuw gevraagd naar hoe de relatie zich (verder) ontwikkelde verklaarde u dat ze u vroeg een bangle – armband - voor haar mee te nemen (CGVS, p. 15). Dit strookt echter niet met uw latere verklaring waarbij u aanhaalde dat ze u uitdrukkelijk vroeg niets van kleren of ringen mee te brengen. Dit om te voorkomen dat haar familie op de hoogte zou geraken van jullie contact (CGVS, p. 17).

Het is verder weinig ernstig dat zij, gezien ze de dochter van een talib was, waarbij verondersteld kan worden dat zij thuis wel degelijk in een conservatieve omgeving onder controle gehouden zou worden, in het openbaar in de velden met u afsprak en dat jullie er seks zouden gehad hebben. U verklaarde immers zelf dat L. (...) nog niet eens een eigen gsm had omdat haar vader zeer gruwelijk was (CGVS, p. 15). Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande jullie afspraken in het openbaar in de velden én het feit dat jullie er seks hadden eens zo onaannemelijk gelet op de Taliban-aanwezigheid in jullie dorp (CGVS, p. 9).

Gevraagd wat u leuk aan haar vond komt u niet verder dan algemeen te stellen dat u haar ogen, haar en lichaam mooi vond (CGVS p. 16). U nog gevraagd haar persoonlijkheid en karakter te beschrijven, kwam u dan weer niet verder dan op te merken dat ze een heel lief persoon was en iedereen groette (CGVS p. 18). In het licht van uw verdere verklaringen dat jullie samen jullie leven wilden leiden – waaruit kan worden afgeleid dat het jullie menens was – én jullie gedurende twee jaar lang een relatie zouden gehad hebben (zie supra) kan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u op een meer doorleefde en typerende manier over uw (beweerde) vriendin zou kunnen vertellen.

De waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde relatie met L. (...) wordt verder bijkomend onderuit gehaald gezien volgende bevindingen. Ondanks uw bewering dat jullie twee jaar lang een relatie hadden, blijken jullie geen concrete plannen te hebben gehad jullie relatie te officialiseren. U gevraagd naar de toekomstplannen, haalde u enkel vaagweg aan dat jullie met elkaar wilden huwen (CGVS p. 18). U gevraagd hierover te vertellen, blijkt uit niets dat jullie hiertoe stappen zetten of zelfs een plan hadden. Evenmin blijkt u uw intenties ook kenbaar te hebben gemaakt aan uw noch haar familie. Het is weinig ernstig dat u, indien u haar werkelijk zou hebben willen huwen, gewoon twee jaar lang een geheime seksuele relatie zou gehad hebben en hierover nooit, minstens met uw familie, zou hebben gepraat. U verklaarde dienaangaande: “Tijd passeerde en we hadden seks. Ik kon daar niet over praten met mijn familie. Haar vader vond mij niet leuk en mijn vader vond haar vader niet leuk. Ik was altijd mijn baard aan het scheren en dat vond hij niet leuk.”. U kon uw intenties niet duidelijk maken aan uw familie omdat uw vader haar vader niet leuk vond (CGVS p. 18 en 20). Hiermee rekening houdende kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u nét wel samen met L. (...) zou nagedacht hebben over een manier waarop jullie toch jullie relatie zouden hebben kunnen officialiseren en/of een manier zouden gezocht hebben hoe jullie toch zouden kunnen

samen zijn. Bovendien sprak u zichzelf even later dan weer tegen daar waar u aanhaalde dat haar vader haar aan u zou 'geven' omdat hij hield van veel geld (CGVS p. 20).

Voorts kan u ook niet concretiseren hoe het bekend is geworden dat u degene was die een relatie met L. (...) zou hebben gehad waardoor uw problemen zouden begonnen zijn. De relatie was immers geheim. U hiernaar gevraagd maakte u de loutere bewering dat haar vader haar misschien martelde, waardoor ze uw naam vermeldde (CGVS, p. 20). Volgens uw laatste versie van de feiten was het nochtans uw paternale oom die L. (...) naar het ziekenhuis bracht (CGVS p. 19 en zie infra). Dat u dan geen duidelijkheid hieromtrent kan geven – u had immers de mogelijkheid u bij uw oom te informeren – is niet ernstig.

Tot slot kon u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen waaruit het bestaan van L. (...) dan wel uw relatie met haar zou kunnen blijken. U verklaarde dat u foto's van haar had, onder andere op uw facebook, maar u legt deze niet voor. U stelde dat uw facebook geblokkeerd is en dat u er niet op kan (CGVS p. 4). Dit is niet ernstig. U legde immers wel andere documenten voor. Deze had u ook op uw facebook maar u stuurde deze voor uw vertrek uit het land door naar een vriend. Deze vriend zond deze stukken dan later opnieuw naar u door (CGVS p. 4). Wat deze stukken betreft, verklaarde u overigens uitdrukkelijk dat u deze naar uw vriend doorstuurde juist omdat u van plan was het land te verlaten (CGVS p. 4). Dat u dan niet ook deze foto's van L. (...), die nét uw relatie met haar – de kern van uw relaas - zou kunnen staven, houdt geen steek.

Voorgaande bevindingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Vervolgens merkte het CGVS nog enkele markante incoherenties op waardoor uw waarachtigheid verder wordt uitgehold. Ten eerste verklaarde u ook af en toe naar haar huis te gaan om haar te bezoeken (CGVS, p. 16). Dit komt nergens in uw verdere verklaringen terug. U komt enkel terug op haar bezoek bij u thuis en jullie ontmoetingen in de velden (CGVS p. 15 en 16). Mede in het licht van uw eerdere verklaringen waar u stelde dat u in een regio woonde waar het zelfs verboden was naar een meisje te kijken, mag het duidelijk zijn dat hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen dat u bij haar thuis langsging. Ook uw bewering dat zij bij u thuis kwam om uw moeder te helpen (CGVS p. 16), snijdt dan ook weer geen hout in het licht van uw overige beweringen dat u en haar vader elkaar totaal niet mochten (zie supra). Ten tweede zou u niet geweten hebben wie in uw omgeving was aangesloten bij de Taliban, doch verklaarde u nadien dat de vader van uw beweerde vriendin een talib is (CGVS, p. 10 en 15). Dat u, wanneer u algemene vragen worden gesteld rond de veiligheidssituatie in uw dorp, enerzijds aanhaalde niet te weten wie bij de Taliban aangesloten was maar dan vervolgens, wanneer u uw persoonlijk asielrelaas uiteenzet, opwerpt dat de vader van uw (beweerde) vriendin – woonachtig in uw dorp – aangesloten was bij de Taliban, is ook wel heel opmerkelijk. Ten derde bent u niet in staat met duidelijkheid, noch zekerheid te vermelden wie L. (...) naar het ziekenhuis bracht. Eerst verklaarde u dat dit haar vader zou zijn (CGVS, p. 7). Nadien beweerde u dat haar moeder haar wegbracht (CGVS, p. 11) en later zou het mogelijks zelfs uw paternale oom geweest zijn die haar naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p. 19). Ook dit doet duidelijk de wenkbrauwen fronsen.

Gelet op al bovenstaande vaststellingen heeft u het CGVS niet weten te overtuigen over het bestaan van deze relatie.

Dat u vervolgens problemen zou zijn beginnen krijgen met de familie van L. (...) kan dan logischerwijs ook niet worden aangenomen. Aangezien u verder verklaarde u omwille van deze verboden liefdesrelatie en de problemen die zich omwille hiervan zouden hebben ontwikkeld, te hebben aangesloten bij de lokale politie, maar gezien geen geloof wordt gehecht aan bovenstaande gebeurtenissen, kan bijgevolg ook aan uw beweerde aansluiting bij de politie totaal geen geloof worden gehecht. Dit wordt eveneens bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo blijkt u voor de DVZ nimmer enige melding te hebben gemaakt van u beweerde aansluiting bij de lokale politie (zie vragenlijst CGVS, zie interview DVZ vraag 12 en zie Minderjarigheidsfiche). Nochtans zou dit zich kort voor uw vertrek hebben voorgedaan waardoor in alle ernst kan verondersteld worden dat u dit wel degelijk zou hebben vermeld. U werd nochtans aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u op de DVZ in de mogelijkheid was om alle redenen waarom u uw land van herkomst had verlaten uiteen te zetten. U antwoordde bevestigend (CGVS, p. 3). Dat u naliét dit op enig moment bij de DVZ te vermelden, zet de geloofwaardigheid van uw aansluiting bij de Mahali dan ook duidelijk op de helling. U gevraagd waarom u dit niet eerder verklaarde, stelde u dat u er niets over zei omdat u toen nog geen documenten had. Dit is echter geen afdoende verklaring, gelet op het feit dat u ook inzake uw vermeende liefdesrelatie met L. (...) geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs wist voor te leggen, dit tot op heden (zie supra). Het is overigens opmerkelijk te moeten vaststellen dat u in het kader van uw registratie als minderjarige bij de DVZ bovendien een compleet ander verhaal liet optekenen dan wat u later voor de DVZ en het CGVS aanhaalde. Daar klonk het immers dat u Afghanistan verliet omwille van het werk van uw oom en een grondconflict. Nergens kwam uw beweerde relatie met L. (...) en daaruit voortvloeiende problemen met haar (Taliban)familie aan bod (zie Minderjarigheidsfiche).

Dat u ter staving van uw relaas een kopie van uw kaart van de Mahali politie en foto's in verband met uw werk, uw regio en uw collega's neerlegde, kan hier op geen ander licht werpen.

Los van het feit dat deze stukken niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, moet voorts worden opgemerkt dat aan een kopie hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend temeer daar de authenticiteit van dergelijk stuk niet kan worden nagegaan. Bovendien kan hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat alle Afghaanse documenten makkelijk tegen betaling

kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde bijgevolg hoe dan ook quasi nihil is (zie supra). De door u neerlegde foto's zeggen niets over de werkelijke omstandigheden waarin deze foto's gemaakt zouden zijn. Foto's kunnen ook makkelijk in scène gezet worden. Waar en wanneer deze foto's werden gemaakt, wie de overige afgebeelde personen zijn en wat jullie eventuele link is, kan ook niet uit de foto's worden afgeleid. Evenmin spreken de foto's zich uit over de werkzaamheden die jullie zouden hebben gehad. De foto van een aantal wapens kan logischerwijs ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande.

Gezien al bovenstaande kan dan ook totaal geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan in Afghanistan, aangezien uw vermeende problemen voor uw vertrek hiervan de concrete aanleiding zouden zijn."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Door te beweren dat hij, binnen zijn mogelijkheden, zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over zijn persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden Afghanistan te ontvluchten en hij hierbij naar best vermogen alle nodige feiten en relevante elementen aanreikte aan het CGVS, dat de moeilijkheden die hij wel degelijk gekend heeft fout worden ingeschat door het CGVS, dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de familie van L. wel degelijk eerlijk waren, dat voldoende is gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen en door het louter herhalen van zijn verklaringen, het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het minimaliseren en tegenspreken van de bevindingen, de gevolgtrekkingen en de appreciatie door de adjunct-commissaris, slaagt verzoeker er niet in de hoger aangehaalde draagkrachtige, correcte en pertinente motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

4.6.1.4. Verzoeker betoogt dat verweerder geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatste, doch laat na te verduidelijken met welke concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatste het CGVS ten onrechte geen of niet voldoende rekening heeft gehouden.

4.6.1.5. Met het betoog dat het CGVS hem ten onrechte ten kwade duidt dat hij bij zijn aankomst in België verteld heeft dat hij nog minderjarig was, dat hij meteen nadat hij geconfronteerd was met het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek tijdens zijn interview bij de DVZ bekende dat hij inderdaad meerderjarig was, dat hij uit vrees dat hij anders zou worden gerepatrieerd naar een ander EU-land, waar hij negatieve ervaringen had, meteen na zijn aankomst in België en na het foute advies van landgenoten te hebben gevolgd, verteld had dat hij minderjarig was, beperkt verzoeker zich gedeeltelijk tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen op de DVZ. Hij stelt tevens dat hij aangaande zijn identiteit eerlijk is geweest ten aanzien van het CGVS.

Dergelijk verweer is niet van die aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn inschrijving bij de DVZ aangaf dat hij op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn, dat hij op 5 januari 2022 verklaarde dat hij geboren is op 3 maart 2005 en aldus nog minderjarig was op dat moment, dat echter op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, werd vastgesteld dat zijn minimumleeftijd hoger lag dan hij beweerde, dat uit dat onderzoek immers is gebleken dat hij op 9 februari 2022 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar, dat dit wil zeggen dat hij op dat moment ouder was dan 18 jaar, dat de vaststelling dat hij leugenachtige verklaringen aflegde aangaande zijn leeftijd een negatieve indicatie inhoudt voor zijn gehele geloofwaardigheid, dat er immers in alle redelijkheid van hem, die beweert omwille van een vrees voor zijn leven zijn land van herkomst te hebben verlaten, verwacht kan worden dat hij ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar hij internationale bescherming vraagt, duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande zijn persoon en dat het feit dat hij bij de DVZ nadien aanhaalde dat hij loog aangaande zijn leeftijd omdat anderen hem zeiden dit te doen, te weerleggen of hierop een ander licht te werpen. Immers doet het feit dat verzoeker na confrontatie met het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek meteen bekende meerderjarig te zijn en dat hij ook ten aanzien van het CGVS eerlijk is geweest aangaande zijn identiteit geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij

bij zijn inschrijving bij de DVZ leugenachtige verklaringen aflegde aangaande zijn leeftijd, wat een negatieve indicatie inhoudt voor zijn gehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker meent dat verweerder hieruit ten onrechte de geloofwaardigheid van de rest van zijn verklaringen in vraag heeft gesteld, kan hij niet gevolgd worden. Immers heeft het CGVS hieromtrent enkel gesteld dat dit een negatieve indicatie is voor zijn gehele geloofwaardigheid, doch is verweerder vervolgens nagegaan, niettegenstaande geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaarde leeftijd, of geloof kan gehecht worden aan de overige verklaringen en het asielrelaas van verzoeker, doch op goede gronden, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., beslist dat dit niet het geval is.

4.6.1.6. In zoverre verzoeker meent dat de door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en dat de redenen die het CGVS aanhaalt om zijn verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken niet kunnen weerhouden worden en op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan hij, zoals ook blijkt uit wat volgt, niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., en de vastgestelde ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden en incoherenties betrekking hebben op essentiële elementen en de kern van zijn asielrelaas, met name de door hem voorgehouden geheime liefdesrelatie met L., de door hem beweerde problemen ten gevolge hiervan met haar vader, een talib, en zijn daaropvolgende aansluiting bij de Mahali. De desbetreffende pertinente vaststellingen ondergraven dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

4.6.1.7. Verzoeker stelt dat het CGVS ten onrechte geen rekening hield met zijn eigen persoonlijkheid, dat uit zijn gehoor op het CGVS was gebleken dat hij een man van weinig woorden is, dat hij niet de persoon is die het hart op de tong heeft, dat hij integendeel moeite heeft om zijn gedachten, laat staan zijn gevoelens, te uiten, dat dit deels zijn karakter is, maar dit ook deels te maken heeft met het feit dat hij dit nooit aangeleerd heeft gekregen in de Afghaanse traditionele mannencultuur waarin hij is opgegroeid, dat dit verklaart waarom hij op schijnbaar eenvoudige vragen van de *protection officer* vaak een eerder oppervlakkig antwoord lijkt te hebben gegeven, dat ondanks aandringen van de *protection officer* om meer details te geven over zijn liefdesrelatie met L., zijn antwoorden eerder lichtzinnig, vaag, zonder diepgang en weinig doorleefd leken over te komen, dat echter, gelet op zijn persoonlijkheid (weinig spraakzaam) en in het licht van zijn mentale moeilijkheden ingevolgde de vele negatieve ervaringen in zijn leven, het CGVS dit alles niet als een vrijgeleide had mogen aanwenden om zijn liefdesrelatie met L. op zichzelf in twijfel te trekken.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker een man van weinig woorden is, niet het hart op de tong heeft en moeite heeft om zijn gedachten en gevoelens te uiten, er niet aan in de weg staat dat van hem, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, met name zijn liefdesrelatie met L. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Hij maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij, omwille van zijn eigen persoonlijkheid en ondanks het doorvragen van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud, hiertoe niet in staat zou zijn.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van mentale moeilijkheden ingevolge de vele negatieve ervaringen in zijn leven noch enig medisch attest bijbrengt ter staving van deze beweringen, merkt de Raad op dat verweerder het feit dat verzoekers antwoorden over zijn liefdesrelatie met L. *“eerder lichtzinnig, vaag, zonder diepgang en weinig doorleefd (leken) over te komen”*, en/of verzoekers (vermeende) mentale problemen niet als ‘vrijgeleide’ heeft gebruikt, doch op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante incoherenties, en zeer uitgebreid heeft gemotiveerd waarom hij geen geloof hecht aan verzoekers relatie met L., zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.6.1.2.

4.6.1.8. Verzoeker herhaalt zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen, met name dat L. in hetzelfde dorp woonde als hem, op amper 100 meter van zijn woning, dat beide families elkaar jarenlang kenden, dat zijn vader gekend was als iemand die zich bezighield met agricultuur en iemand die een dierenverzorger was, dat L.’s vader een talib is, dat L.’s vader niet meteen een hoge dunk van hem had omdat hij zijn baard niet liet groeien en dat zijn vader op zijn beurt niet meteen de grootste bewondering voor L.’s vader had, en stelt dat dit alles geen beletsel was dat de beide families in vrede naast elkaar leefden, dat dit verklaart waarom L. regelmatig over de vloer kon komen bij hem thuis om zijn moeder een handje te helpen, dat dit verklaart waarom L. naar de nabijgelegen velden kon gaan zonder meteen de argwaan van haar vader te wekken en dat hun liefdesrelatie in deze omstandigheden twee jaar lang heeft kunnen standhouden zonder dat zij de aandacht van de omgeving hebben getrokken.

Indien kan aangenomen worden dat verzoekers familie en L.'s familie in vrede naast elkaar leefden, biedt dit nog geen afdoende verklaring waarom L. regelmatig over de vloer kon komen bij verzoeker thuis. Verweerder heeft immers op goede gronden gesteld dat verzoekers bewering dat L. bij hem thuiskwam om zijn moeder te helpen geen hout snijdt in het licht van verzoekers overige beweringen dat hij en haar vader elkaar totaal niet mochten. Door louter zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat de families in vrede naast elkaar leefden, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Indien kan aangenomen worden dat verzoekers familie en L.'s familie in vrede naast elkaar leefden, biedt dit nog geen afdoende verklaring waarom L. naar de nabijgelegen velden kon gaan zonder meteen de argwaan van haar vader te wekken. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat het weinig ernstig is dat L., gezien ze de dochter van een talib was, waarbij verondersteld kan worden dat zij thuis wel degelijk in een conservatieve omgeving onder controle gehouden zou worden, in het openbaar in de velden met verzoeker afsprak en dat zij er seks zouden hebben gehad, dat verzoeker immers zelf verklaarde dat L. nog niet eens een eigen gsm had omdat haar vader zeer gruwelijk was, dat zijn verklaringen aangaande hun afspraken in het openbaar in de velden én het feit dat zij er seks hadden onaannemelijk zijn gelet op de talibanaanwezigheid in hun dorp. Door louter zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat de families in vrede naast elkaar leefden, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

4.6.1.9. Betreffende het motief *“De waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde relatie met L. (...) wordt verder bijkomend onderuit gehaald gezien volgende bevindingen. Ondanks uw bewering dat jullie twee jaar lang een relatie hadden, blijken jullie geen concrete plannen te hebben gehad jullie relatie te officialiseren. U gevraagd naar de toekomstplannen, haalde u enkel vaagweg aan dat jullie met elkaar wilden huwen (CGVS p. 18). U gevraagd hierover te vertellen, blijkt uit niets dat jullie hiertoe stappen zetten of zelfs een plan hadden. Evenmin blijkt u uw intenties ook kenbaar te hebben gemaakt aan uw noch haar familie. Het is weinig ernstig dat u, indien u haar werkelijk zou hebben willen huwen, gewoon twee jaar lang een geheime seksuele relatie zou gehad hebben en hierover nooit, minstens met uw familie, zou hebben gepraat. U verklaarde dienaangaande: “Tijd passeerde en we hadden seks. Ik kon daar niet over praten met mijn familie. Haar vader vond mij niet leuk en mijn vader vond haar vader niet leuk. Ik was altijd mijn baard aan het scheren en dat vond hij niet leuk.”. U kon uw intenties niet duidelijk maken aan uw familie omdat uw vader haar vader niet leuk vond (CGVS p. 18 en 20). Hiermee rekening houdende kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u n t wel samen met L. (...) zou nagedacht hebben over een manier waarop jullie toch jullie relatie zouden hebben kunnen officialiseren en/of een manier zouden gezocht hebben hoe jullie toch zouden kunnen samen zijn. Bovendien sprak u zichzelf even later dan weer tegen daar waar u aanhaalde dat haar vader haar aan u zou ‘geven’ omdat hij hield van veel geld (CGVS p. 20).”*, stelt verzoeker dat hij van plan was om een huwelijksaanzoek te doen bij L.'s familie maar dat hij meende dat de tijd vooralsnog niet rijp was om reden dat hij door L.'s vader beschouwd werd als een kind omdat hij zijn baard niet liet groeien, dat hij en L. in de ijdele hoop verkeerden dat L.'s vader, ondanks de gestrengheid waarmee hij de stamtradities opvolgde, mettertijd wel zou bijdraaien en zijn beeld over hem in positieve zin zou wijzigen, reden waarom hij dacht dat hij in de toekomst op een geschikter tijdstip dit huwelijksaanzoek wel zou kunnen doen, dat dit verklaart waarom hij en L. bleven volharden en hun geheime relatie twee jaar lang in stand hielden en dat hij betreurt dat het CGVS in zijn dossier blijk geeft van een gebrek aan inlevingsvermogen.

Verzoekers betoog betreft niet meer dan loutere en blote *post factum* beweringen, die tot stand lijken te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen worden gesteund. Het *post factum* opwerpen van dergelijke blote beweringen is geenszins ernstig.

Waar verzoeker nog betoogt dat de zwangerschap van L. uiteindelijk hun plannen hebben gedwarsboomd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker en L. concrete plannen hadden om hun relatie te officialiseren.

4.6.1.10. Waar verzoeker betoogt dat hij telkens toelichting gaf als hij gevraagd werd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de *protection officer* bedenkingen had, dat deze toelichting wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig was, laat hij na *in concreto* toe te lichten welke door hem gegeven toelichting, bij onderdelen waarover de *protection officer* bedenkingen had, wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig zijn.

4.6.1.11. Betreffende het betoog dat indien de *protection officer* vond dat zijn antwoorden niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, niets de *protection officer* had belet om hem extra vragen te stellen, hetgeen niet, minstens te weinig is gebeurd, verduidelijkt verzoeker geenszins *in concreto* omtrent welke aspecten van zijn asielrelaas of omtrent welke vastgestelde onduidelijkheden verweerder gehouden was nog extra vragen te stellen, nog minder verduidelijkt verzoeker *in concreto* welke bijkomende informatie en/of verduidelijking hij nog had kunnen aanbrengen indien hem meer vragen werden gesteld of meer verduidelijking werd gevraagd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat indien extra vragen zouden zijn gesteld

geweest de bestreden beslissing anders zou zijn geweest. De Raad wijst er ter volledigheid ook nog op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

4.6.1.12. Verzoeker betoogt dat het CGVS conclusies trekt in zijn nadeel als zouden zijn verklaringen onaannemelijk zijn, dat de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens dat zijn verklaringen door het CGVS verkeerd werden geïnterpreteerd, doch laat ook hier na dit te verduidelijken en *in concreto* aannemelijk te maken. Hij verduidelijkt geenszins betreffende welk motief kan vastgesteld worden dat het gaat om een foutieve analyse of verkeerde interpretatie van zijn verklaringen.

Verder brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming ter zijner nadeel zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6.1.13. Verzoeker meent dat de hoeveelheid van verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens beide onderhouden en die wel aannemelijk en eensluidend waren, in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren, overstijgen, dat alleszins de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die hij tijdens zijn opeenvolgende onderhouden wel wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, ten onrechte doodgezwegen worden in de bestreden beslissing, dat het uiteraard niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend de vragen uit te kiezen waarop hij misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop hij wel een overtuigend antwoord heeft gegeven, dat het CGVS ten onrechte selectief te werk gaat.

De Raad merkt op dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verweerder niet in rekening zouden zijn gebracht.

4.6.1.14. Tevens meent verzoeker dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij had opgelopen, dat na de bedreigingen door de taliban, hij en zijn familie alleszins in de oprechte overtuiging verkeerden dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor zijn veiligheid, dat zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België meerdere maanden in beslag nam en hij vele hindernissen kende en het een grote beproeving voor hem was, dat hij verschillende landen had doorkruist alvorens in België aan te komen, dat het CGVS geen rekening hield met het menselijk aspect, dat de traumatische ervaringen die hij heeft doorgemaakt, wel degelijk een redelijke verklaring konden bieden voor het feit dat hij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn manier, dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, dat uit het onderhoud voldoende is gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van de bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt (in zijn land van herkomst en op zijn reisweg) wat kan leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om, over bepaalde elementen, wel degelijk nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien werd door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische

problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

4.6.1.15. Verzoeker verontschuldigt zich in zijn verzoekschrift voor zijn uithaal naar de *protection officer* tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 26 juli 2023 en stelt dat hij tijdens het interview een hongerklop kreeg omdat hij die dag niets had gegeten, hetgeen voor irritatie en stress in zijn hoofd zorgde en wat maakte dat hij zich een tijdlang niet meer kon concentreren op zijn interview, dat hij meteen tot rust kwam nadat hij een banaan en een koek had kunnen eten die hij van de tolk had gekregen.

Verzoekers betoog doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing, die concreet luiden als volgt: *“Volledigheidshalve dient nog gewezen te worden op uw houding tijdens uw onderhoud op het CGVS, die alles behalve getuigde van het bestaan van een nood aan internationale bescherming noch enige interesse in uw procedure om internationale bescherming. Tijdens het onderhoud, wanneer u werd gevraagd naar het laatste contact met u familie, haalde u plots zonder meer verwijtend uit naar de protection officer. U maakte haar het verwijt dat zij u ‘vier uur vasthoudt, dat u niets gegeten of gedronken heeft en dat u plannen had om ‘s avonds met het opvangcentrum naar een feestje in Antwerpen te gaan’. U vervolgde nog de protection officer zich tijdens het onderhoud toch alleen maar zou herhalen en u dacht dat het ‘hier op twintig minuten zou afgelopen zijn’. U vindt een onderhoud van vier uur lang en gaf aan dat u drie uur zou blijven en daarna zou vertrekken. Uw gezondheid en uw leven zijn belangrijker dan het interview, u had honger. Kan hier worden opgemerkt dat dit toch een eigenaardige opmerking is voor iemand die nochtans net omwille van een vrees voor zijn leven beweerde een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U uiteindelijk gevraagd of u nog bereid was om verder te gaan, merkte u op ‘Ik heb geen keuze’. U wist niet dat het interview op het CGVS zo lang zou duren, u praat hier met niemand over, en als u het geweten had dan had u eten meegenomen (CGVS p. 12 en 13). Het mag duidelijk zijn dat dit alles, ook het feit dat u zich blijkbaar niet informeerde over het onderhoud wat u te wachten te stond en hoe dit alles zou verlopen, verder de nodige vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde nood aan internationale bescherming. Dat de ‘lange’ duur van het onderhoud, uw hongergevoel en uw eventuele onvermogen aanwezig te zijn op een gepland feestje duidelijk lijken te primeren, spreekt boekdelen. Uw houding strookt allesbehalve met uw beweerde vrees.”*

Bovendien wijst de Raad erop dat voornoemd motief in de bestreden beslissing slechts een opmerking betreft. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voren gebrachte vervolgingsrelaas.

4.6.1.16. Verzoeker stelt dat hij enkele documenten neerlegde: een kopie van zijn taskara, een kopie van zijn kaart van de Mahali politie en foto's betreffende zijn werk waarop hij te zien is terwijl hij een wapen vasthoudt. In de bestreden beslissing wordt hierover op pertinente wijze gemotiveerd als volgt:

“De kopie van uw taskara die u voorlegde, kan, mede in het licht van wat hierboven werd opgemerkt, logischerwijs niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit worden aangenomen. Kan hier bovendien nog volgende worden aan toegevoegd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw taskara in Afghanistan ligt (Minfiche DVZ, p. 4 en DVZ-verklaring, p. 11). Op het CGVS verklaarde u dat uw kopie in Bosnië werd afgenomen, maar dat u nu via uw mobiele telefoon een nieuwe kopie verkreeg waardoor u in staat bent deze voor te leggen (CGVS, p. 4). Dat u dan niet eerder een kopie bezorgde aan de Belgische asielinstanties, maar pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is opmerkelijk. Er mag immers verwacht worden dat u zo snel mogelijk de nodige documentatie betreffende uw persoonsgegevens bezorgd. (...) Dat u ter staving van uw relaas een kopie van uw kaart van de Mahali politie en foto's in verband met uw werk, uw regio en uw collega's neerlegde, kan hier op geen ander licht werpen. Los van het feit dat deze stukken niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, moet voorts worden opgemerkt dat aan een kopie hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend temeer daar de authenticiteit van dergelijk stuk niet kan worden nagegaan. Bovendien kan hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat alle Afghaanse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde bijgevolg hoe dan ook quasi nihil is (zie supra). De door u neerlegde foto's zeggen niets over de werkelijke omstandigheden waarin deze foto's gemaakt zouden zijn. Foto's kunnen ook makkelijk in scène gezet worden. Waar en wanneer deze foto's werden gemaakt, wie de overige afgebeelde personen zijn en wat jullie eventuele link is, kan ook niet uit de foto's worden afgeleid. Evenmin spreken de foto's zich uit over de werkzaamheden die jullie zouden hebben gehad. De foto van een aantal wapens kan logischerwijs ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande.”

Verzoeker stelt dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door hem neergelegde documenten al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn relaas, dat het besluit van het CGVS op zijn minst voorbarig is, dat de door hem voorgelegde documenten wel degelijk overtuigend genoeg waren,

dat zij minstens een begin van bewijs vormden dat in het kader van een grondiger onderzoek ter zake wel degelijk nuttige gegevens betreffende zijn moeilijkheden hadden kunnen verschaffen, dat er *in casu* geen redenen bestaan om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen, dat het duidelijk is dat het CGVS ten onrechte de door hem bijgebrachte stukken geringschat heeft, maar slaagt er met een dergelijk algemeen betoog niet in om de voormelde concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde stukken te weerleggen of te ontkrachten.

Bij aanvullende nota van 17 april 2024 legt verzoeker een foto van zichzelf met een kalashnikov geweer neer. Daar foto's gemakkelijk in scène gezet kunnen worden, zegt ook voornoemde foto niets over de werkelijke omstandigheden waarin deze foto gemaakt zou zijn. Er kan uit de foto niet afgeleid worden waar en wanneer deze werd gemaakt. Evenmin blijkt uit deze foto welke werkzaamheden verzoeker zou hebben gehad. Bijgevolg werpt ook deze foto geen ander licht op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

4.6.1.17. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers geheime relatie met L. en aan zijn vluchtrelaas.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.18. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging grondig te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.6.1.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door verweerder ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"Tot slot verklaarde u nog dat uw ouders nu niet meer tegen u spreken. Andere verzoekers in het opvangcentrum waar u verblijft – er verblijven veel mensen uit uw dorp – hebben uw familie ingelicht dat u alcohol drinkt en drugs neemt (CGVS p. 8). U verbleef voordien in een ander centrum maar verhuisde dan naar uw huidig opvangcentrum (CGVS p. 13). Uw familie reageert niet meer op uw berichten sinds anderen hen informeerden dat u uw religie heeft verlaten (CGVS p. 13). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, dit zowel wat betreft uw middelengebruik alsook 'verstoting' door uw familie, moet voorts worden opgemerkt dat het wel mag verbazen dat u hiervan geen enkele melding heeft gemaakt bij de DVZ. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat u reeds op 14/4/2022 werd overgeplaatst naar het opvangcentrum te Houthalen-Helchteren (zie informatie in uw administratief dossier). U werd pas op 4/11/2022 geïnterviewd bij de DVZ. Mede gelet op het feit dat u nog verklaarde dat u een laatste keer contact had met uw familie voor u naar uw huidig opvangcentrum ging (CGVS p. 12), zou u aldus op het moment dat u bij de DVZ werd geïnterviewd al een 7-tal maanden niet meer met uw familie gesproken hebben. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u dan al zou geweten hebben dat andere inwoners uw familie inlichtten van uw (beweerde) alcohol- en drugsgebruik. Dat u dan geen melding maakte hiervan noch van het feit dat u omwille hiervan door uw familie nu wordt genegeerd is dan ook niet ernstig. Bovendien kan aan uw beweerde 'verstoting' door uw familie sowieso geen geloof worden gehecht daar waar u verder dan nog verklaarde dat uw vader u wel eens een bericht stuurde – dit tussen de 2 à 6 maanden geleden (CGVS p. 12), wat dan ergens zou te situeren zijn tussen februari / mei 2023 - om te vragen hoe het met u gaat. Het mag duidelijk dat het weinig ernstig is dat uw vader u enerzijds zou verstoten maar zich dan anderzijds nog om uw welzijn zou bekommeren. Bovendien is het ook geenszins ernstig dat u zich niet eens precies zou kunnen herinneren wanneer uw vader u nog eens zou gestuurd hebben indien u daadwerkelijk al voor / sinds uw verhuis naar Houthalen-Helchteren in april 2022 geen contact meer met hen zou gehad hebben en zij niet meer op uw berichten zouden reageren. Er kan daarentegen in alle redelijkheid verondersteld worden dat u nét wel nog precies zou weten wanneer u voor het eerste in maanden opnieuw een teken van leven zou gekregen hebben van uw familie indien uw relaas hier de waarheid betreft. Bovendien mag het wel ten zeerste verbazen dat uw familie zonder meer zou geloven dat u hier alcohol en drugs neemt van zodra ze hier door anderen werden van ingelicht en niet eens de moeite zouden nemen u hieromtrent te contacteren en / of u hiermee te confronteren. Waarom anderen uw ouders hiervan zouden inlichten – dat de andere inwoners in het opvangcentrum bovendien ook allen het whatsapp-nummer van uw vader in hun bezit hebben is ook wel heel opmerkelijk (CGVS p. 13) – kan u bovendien ook totaal niet verduidelijken (CGVS, p. 13).

Gelet op het feit dat al het bovenstaande reeds ongeloofwaardig is bevonden, waarbij uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang komt, kan ook deze blote bewering niet worden aangenomen.

(...) In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.6.2.3. Met het algemeen betoog dat hij vreest bij een terugkeer door de huidige machtshebbers als een verwesterde misdadiger te worden aanzien door het loutere feit dat hij naar een niet-moslim land is gegaan om er een asielaanvraag in te dienen, dat het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek had moeten verrichten, dat indien hij zou terugkeren naar zijn herkomstregio in Shirzad na een langdurige afwezigheid in het buitenland, hij grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, dat hij vreest dat hij als verwesterd en als ongelovige zal gepercipieerd worden, dat hij vreest dat de lokale gemeenschap terugkeerders percipiëren als zijnde personen die waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, dat hij dan ook om evidente redenen niet kan terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden, weerlegt verzoeker deze motieven niet. Hij verduidelijkt ook niet met welke concrete elementen die hij in dit kader heeft aangehaald verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker minstens tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar school ging en hij vanaf zijn twaalf jaar medicijnen voor dieren en bomen verkocht en aan landbouw deed (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, *in casu* bijna 2,5 jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier zussen, broer en paternale ooms, evenals een vriend nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9) en in de bestreden beslissing op goede gronden, zoals uiteengezet in punt 4.6.2.2., werd besloten dat aan zijn beweerde verstoting door zijn familie geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te onderhouden met een vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

4.6.2.4. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof word gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in

het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat in de bestreden beslissing op goede gronden, zoals uiteengezet in punt. 4.6.2.2., werd besloten dat aan verzoekers beweerde verstoting door zijn familie geen geloof kan worden gehecht.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.2.6. Nu niet blijkt dat er sprake is van een (toegeschreven) verwestering, is het betoog van verzoeker dat er geen intern vestigingsalternatief aanwezig is en dat indien hij door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, de *de facto* talibanautoriteiten evenmin kunnen beschouwd worden als een actor van bescherming, niet dienstig.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M’Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier zussen, broer en paternale ooms, evenals een vriend nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9) en in de bestreden beslissing op goede gronden, zoals uiteengezet in punt 4.6.2.2., werd besloten dat aan zijn beweerde verstoting door zijn familie geen geloof kan worden gehecht. Bovendien verklaarde verzoeker nog contact te onderhouden met een vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

4.7.4. In zoverre verzoeker in het kader van de vereiste persoonlijke omstandigheden zou verwijzen naar de (gepercipieerde) verwestering, toont hij hiermee geen omstandigheden aan waardoor sprake zou kunnen zijn van een verhoogd risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien is uit hetgeen voorafgaat gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verwesterd is of als verwesterd gepercipieerd zal worden door de taliban bij terugkeer.

De Raad wijst er voorts nog op dat verzoeker door louter op te merken dat de NAVO troepen het land verlaten hebben en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel blijft, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER